

Wskazówki dla autorów publikujących w Serii
Studia Ekonomiczne – Zeszyty Naukowe Wydziałowe

WYMAGANIA TECHNICZNE

1. Format pliku:

- .doc lub .docx (format papieru A4),
- marginesy: górny 4 cm, dolny 5 cm, lewy i prawy 4 cm.

2. Tekst:

- objętość tekstu: od 20 000 do 40 000 znaków (ze spacjami),
- tekst należy wyjustować (wyrównanie do prawej i lewej),
- włączone dzielenie wyrazów i ustawiony język polski,
- wcięcie akapitowe (pierwszy wiersz) 0,75 cm,
- prosimy o nieużywanie stylów w tekście,
- w tekście głównym należy stosować **przypisy harwardzkie**.
W wykazie literatury tytuły publikacji należy pisać kursywą.

3. Czcionki:

- dla głównego tekstu – Times New Roman 12 pkt, interlinia 1,5 (półtora wiersza),
- tytuły i podtytuły – Times New Roman 14 pkt.

4. Tabele i rysunki:

- tabele i rysunki (w szarościach) muszą się mieścić w podanej ramce kolumny (maks. szer. 12,6 cm),
- dla nagłówek tabel i rysunków stosujemy czcionkę 10 pkt, dla źródeł – 9 pkt,
- w zależności od ilości danych w tabelach i rysunkach stosujemy czcionkę od 6 do 10 pkt.

5. Układ artykułu jest prezentowany we wzorze.

WYMAGANIA REDAKCYJNE

Przypisy

1. W tekście głównym **należy stosować przypisy harwardzkie** (*Harvard Referencing System*) – system podawania źródeł w nawiasach kwadratowych znajdujących się bezpośrednio w tekście i zawierających nazwisko autora, rok wydania, ewentualnie stronę cytowanej publikacji.
  - [nazwisko autora, rok].
2. System ten wymaga każdorazowo po odwołaniu się do publikacji innego autora podania w tekście zasadniczym nazwiska tegoż autora i roku wydania jego pracy, przy czym sposób podawania tych danych zależy od kontekstu zdania, np.:
  - Jan Kowalski [1999] odnosi dyskurs do pojęcia interakcji społecznej.
  - Odbiciem tego stanu rzeczy jest umieszczenie badań nad tekstem pisanym w ramach analizy dyskursu [Nowak, 2000].
3. W przypadku powoływania się na **określony fragment cytowanego dokumentu**, oprócz nazwiska i roku należy podać numer odpowiedniej strony materiału źródłowego, np.:
  - [Nowak, 2000, s. 4].
4. Jeżeli dana **publikacja ma dwóch autorów**, wówczas podaje się oba nazwiska, łącząc je spójnikiem i, np.:
  - [Kowalski i Nowak, 1971].

Podobnie można postąpić w przypadku trzech autorów, np.:

- [Malinowski, Nowak i Kowalski, 2001].

Jeżeli autorów jest więcej niż trzech, podaje się tylko pierwszego z nich z dodatkiem skrótu i in. (= i inni) np.:

- [Malinowski i in., 2004].

Gdy cytuje się **kilka publikacji autora opublikowanych w tym samym roku**, po dacie należy dodać (bez spacji) kolejne małe litery, np.:

- [Nowak 2000a, 2000b, 2000c].

Oznaczenia te powtarza się wówczas w bibliografii zamieszczonej po tekście głównym.

Kiedy **powołujemy się na pracę zbiorową**, należy w tekście zasadniczym podać nazwisko redaktora naukowego publikacji oraz skrót red. w nawiasie, np.:

- [Kowalski (red.), 1993].

W bibliografii szereguje się wówczas taką pozycję według nazwiska redaktora.

5. Przyjmuje się również zasadę, że **kilka publikacji cytowanych razem (w jednym nawiasie)** szereguje się w kolejności chronologicznej, a nie według alfabetu, np.:

- [Nowak, 1984; Malinowski, 1986; Kowalski, 2000].

Wyjątek stanowi sytuacja, gdy zachodzi potrzeba powołania się na prace kilku autorów pochodzące z różnych lat. Aby uniknąć konieczności powtarzania w nawiasie tego samego nazwiska z kolejnymi datami, szereguje się prace chronologicznie w obrębie poszczególnych autorów, np.:

- [Nowak, 1997, 2000, 2001; Malinowski 1993, 1998, 2000].

6. Jeśli chodzi o **interpunkcję w obrębie przypisu**, to stosujemy ją jednolicie w całej pracy:

- [Nowak, 1999, s. 6, 2000, s. 5; Malinowski (red.), 2001; Nowak, 2006], czyli:
  - nazwisko i rok oddzielamy przecinkiem,
  - rok i numer strony także oddzielamy przecinkiem,
  - dwie różne pozycje różnych autorów oddzielamy średnikiem,

7. **Odwołania do stron internetowych** powstają na podstawie bibliografii, w której szeregujemy je alfabetycznie, nadając im kolejne skróty z numerem:

[www 1]

[www 2]

[www 3]

8. W przypadku **odwołania się do aktów prawnych**, należy podać początek jego nazwy:

[Ustawa o rachunkowości]

[Kodeks karny]

[Prawo bankowe]

[Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej...]

Tabele

1. Wyraz „tabela” podaje się wraz z tytułem w lewym rogu nad tabelą.
2. Do oznaczania kolejności tabel używa się liczb arabskich, stosując numerację ciągłą w obrębie całego artykułu. Pod tabelą należy wskazać źródło.
3. Przypisy do tabel powinny być zamieszczone pod tabelami, a nie w tekście głównym. Jako odnośniki do przypisów zaleca się używanie gwiazdek (lub małych liter w przypadku większej ilości odnośników).
4. Teksty w głównych rubrykach główki/boczków rozpoczyna się wielkimi literami, a dalszych stopni główki/boczków – małymi literami. Na końcu tekstu nie stawia się kropki – chyba że należy do skrótu.

5. W związku z czarno-białym wydrukiem w tabelach i wykresach zamiast kolorów należy używać wypełnienia deseniem lub skali szarości.

6. Przykład tabeli:

Tabela 3. Sumaryczna moc zainstalowana instalacji odnawialnych źródeł energii

Rodzaj OZE ^a	Sumaryczna moc zainstalowana (MW)			Moc instalacji OZE objętych promesami koncesji (MW) – stan na 31 lipca 2006 r.
	2003 r.	2004 r.	2005 r.	
Elektrownie na biomasę	11,9	51,9	189,8	0,00
Elektrownie na biogaz	24,8	23,5	31,9	2,70
Elektrownie wiatrowe	54,6	64,9	83,3	425,50
Elektrownie wodne	895,9	886,1	1002,5	0,16
Elektrownie wykorzystująca technologię współspalania	–	–	–	13,50
Razem	987,2	1026,4	1 307,5	441,86

^a OZE – Odnawialne Źródła Energii.

Źródło: Krawczyński [2006, s. 7].

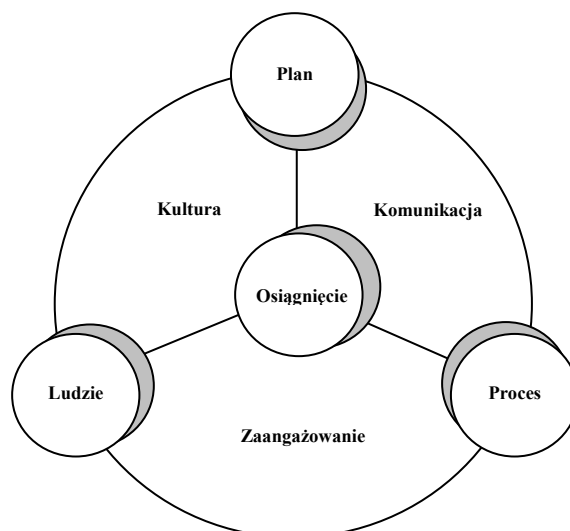
7. W tabelach nie można zostawiać pustych rubryk, w przypadku braku danych stosuje się następujące znaki umowne:

- zjawisko nie występuje;
- 0 zjawisko istnieje w minimalnej wielkości;
- . zupełny brak informacji lub informacji wiarygodnych;
- x wypełnienie rubryki ze względu na układ tabeli jest niemożliwe lub niecelowe;
- [ ] dane oparte na szacunku;
- bd. brak danych.

Rysunki

1. Wyraz „rysunek” zawsze skracamy (Rys.) i umieszczamy pod rysunkiem, w lewym dolnym rogu. Każdy rysunek powinien mieć numer i tytuł. Pod rysunkiem należy umieścić źródło.
2. Rysunki powinny być przygotowane w Corelu, Wordzie lub Excelu (z dołączonymi danymi) z możliwością naniesienia na nich poprawek po redakcji wydawniczej.
3. W związku z czarno-białym wydrukiem w rysunkach zamiast kolorów należy używać wypełnienia deseniem lub skali szarości.

5. Przykład:

Rys. 8. Model TQM według J.S. Oaklanda

Źródło: Oakland [2003, s. 27].

Wzory matematyczne

1. Norma przewiduje ścisłe reguły wyróżniania elementów zapisu matematycznego odmiennym krojem pisma:

- kursywą (pismem pochyłym) wyróżnia się:
  - litery oznaczające liczby, wielkości zmienne i stałe oraz punkty geometryczne,
  - oznaczenia funkcji,
  - oznaczenia literowe i skróty literowe występujące w indeksach dolnych i górnych (z wyjątkiem skrótów dwu- lub trzyliterowych);
- antykwą (pismem prostym) piszemy:
  - liczby arabskie i rzymskie, także w indeksach,
  - oznaczenia i skróty jednostek miar,
  - skróty złożone z dwu lub większej liczby liter,
  - stałe symbole funkcyjne,
  - liczby specjalne: π , e (podstawa logarytmu naturalnego),
  - prawdopodobieństwo, np. $P(A)$, wartość oczekiwaną $E(x)$, wariancję zmiennej losowej $D^2(X)$, znak przyrostu Δ ;
- kursywą półgrubą wyróżniamy wektory;
- antykwą półgrubą (pismem prostym półgrubym) wyróżniamy macierze.

2. Wzory można numerować, umieszczając numer po prawej stronie w nawiasie okrągłym. Umożliwia to powoływanie się na nie w tekście i dlatego należy numerować wzory ważne i przekształcone do ich ostatecznej postaci. Grupom wzorów jednorodnych i układom równań nadaje się jeden, wspólny numer.

3. Odstępami należy rozdzielać znaki matematyczne, symbole od stałych oznaczeń matematycznych, znak całki, sigmy, a także wielokropek pomiędzy elementami wzoru. Nie stawia się spacji po znakach różniczki i przyrostu ani przed wielokropkiem umieszczonym na końcu liczby ułamkowej liczby dziesiętnej.
4. We wzorach należy unikać umieszczania odsyłaczy, by nie myliły się z wykładnikami potęgi. W razie konieczności można umieścić je po odstępnie, w nawiasie okrągłym.

Literatura

1. Bibliografia załącznikowa powinna być sporządzona według następujących zasad:
  - **Autor (rok), Tytuł, Nazwa wydawcy, Miejsce wydania.**
    - Kowalski J. (2000a), *Ryzyko w inwestowaniu*, PWE, Warszawa.
    - Kowalski J. (2000b), *Ryzyko w podejmowaniu decyzji*, PWE, Warszawa.
  - **Autor (rok), Tytuł artykułu, „Nazwa czasopisma”, nr czasopisma.**
    - Malinowski A. (2005), *Wstęp do ekonometrii*, „Państwo i Prawo”, nr 10.
2. W bibliografii załącznikowej w przypadku opisu pracy zbiorowej należy podać artykuł z pracy zbiorowej:
  - Nowak M. (2000), *Ryzyko inwestowania w nieruchomości* [w:] A. Malinowska (red.), *Ryzyko w inwestowaniu*, PWE, Warszawa.

Akty prawne:

- Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Dz.U. 2002, nr 76, poz. 694 z późn. zm.

Witryny internetowe:

- [www 1] <http://www.msz.gov.pl> (dostęp: 17.02.2012).
- [www 2] <http://www.parliament.bg./en/const> (dostęp: 22.02.2013).
- [www 3] <http://podrecznik.efhr.eu2011> (dostęp: 18.05.2012).